

Een Weerzien.

vooral die zijner personages, breeder. In plaats van ze in peervormige massa's samen te dringen schikt hij nu de bloemen in kransen rond de Madonnabeelden of plooit fruit en gewassen in sierlijk golvende festoenen. Er komt lenigheid, afwisseling, beweging en leven in zijn teekening, terzelfder tijd als malschheid in zijn kleuring.

Hij was dus in hooge mate een zoon van zijne eeuw, een van de Antwerpsche kunstenaars uit de tweede helft van het tijdperk van overgang, dat verliep tusschen het heengaan van Quinten Massijs en het optreden van Rubens. Hij behield meer dan de meeste zijner tijdgenoten van de oude overleveringen en, alhoewel hij onder de kunstenaars de vertrouwdste vriend van den grooten meester was, bleef hij de zelfstandigste onder hen.

Zijne eigenaardigheid bestaat voor een goed deel in de bewonderenswaardige keurigheid zijner penseeling, in de juistheid, waarmede hij de doode en de levende natuur weergeeft, maar eveneens in de bekoorlijkheid, waarmede hij ze omhult. Zijn leven op aarde schijnt een wandeling door de Elyzeesche velden. Zoo moet het gedroomde rijk der gelukzaligen er uit gezien hebben: eeuwig groen, eeuwig bloeiend, knoestige boomen tot schilderachtige massa's op de helling van een heuvel geschaard, met wandelingen er tusschen, een helder beekje aan den voet, opgeruimde menschen langs de baan, dieren in glimmende pelsen op het veld, bonte klapwiekende vogels in de lucht en overal vrijheid en blijheid. Geen had met zooveel overtuiging en waarschijnlijkheid deze ideale wereld afgebeeld; geen ook gaf zoo gemakkelijk het eigenaardig uitzicht der mooie levende of levenlooze dingen weer; hij heeft ze lief, hij verkneukelt zich in hun kleur, in hun weerschijnen en roept dit alles met weinige vegen en toetsen van zijn borstel voor onze oogen op.

Hij is de fijschilder bij uitmuntendheid; de miniaturist, die uit de kloostercel in de wijde wereld is getreden en naar het leven schildert alles wat hij daar aantreft en wat hem in verrukking brengt. Die geboren Brusselaar is als schilder een volbloed Antwerpsche knnstenaar geworden, een echte

Sinjoor, met een sterk uitgesproken neiging naar het bevallige, met eenen natuurlijken aanleg voor het rijke koloriet, met een bewonderenswaardig gemak in het hanteeren van het penseel: alle kenmerken, die de school onderscheiden waartoe hij behoort. Hij is door die gaven een der grondleggers onzer kunst, een harer lantaarndragers zooals van Mander het noemen zou, en een harer oudste en meest gewettigde vertegenwoordigers. Niet alleen zal hij aldus een algemeenen invloed oefenen, maar in Antwerpen zal hij tal van rechtstreeksche volgelingen vinden; vooreerst zijn zoon Jan Breughel den tweede, wiens trant haast niet van den zijnen te onderscheiden valt; dan David Vinckeboons, Jan van Kessel, Abraham Govaerts, Daniël Segers zijn leerling en de bloemenschilders die dezen navolgden. De trant zijner landschappen werd spoedig na hem verlaten, maar zijne voorliefde en gevatheid in het weergeven van bloemen, kostbaarheden en uitvoerig bewerkte stoffeering vinden wij niet alleen bij vele Antwerpenaars weer, maar ook bij heel de dichte schaar der Hollandsche fijschilders uit de XVIIe en XVIIIe eeuw.

EEN WEERZIEN (UIT HET LEVEN VAN MARIE BARNHOLT).
DOOR P. VALKHOFF. † † †

(Slot).

Een Februarimiddag zat ze in de voorkamer thuis, alleen met haar moeder, toen plotseling haar vader binnentrad, vergezeld van een jongen heer. Hij stelde voor: meneer Landt... mijn vrouw, mijn dochter. 't Was een jonge man met een aangenaam, blozend gezicht, lichtblauwe oogen en blonden knevel. Marie had een paar dagen geleden van hem hooren spreken als pas in 't stadje gekomen. Hij was de zoon van een ouden vriend van haar vader. Sinds een week was hij compagnon in een kassiersfirma... 't Gesprek tusschen haar vader en hem liep over zaken, over de firma, waarin hij deelgenoot was geworden, over belegging van geld...

Marie zat gebogen over een handwerkje,